

Amb sindicats, o sense

La declaració aprovada pel comitè federal del PSOE sembla perfectament clara: la concertació social és desitjable, l'acord amb els sindicats també, però els sindicats són en últim terme un factor secundari. El projecte del partit i del govern és per damunt de tot un projecte de creixement econòmic, i qualsevol altra consideració li ha d'estar subordinada. Segons ha dit expressament Txixi Benegas, el partit «té altres coses més importants en què pensar», que no l'estat de la relació amb UGT. I segons ha declarat Nicolás Redondo, «no es tracta d'un problema entre el PSOE i UGT, sinó entre govern i moviment sindical». En efecte, els sindicats van per un camí, i el govern —i el projecte polític que representa— va clarament per un altre.

Sembla que, davant de la proximitat del Primer de Maig, els sindicats volen recuperar el protagonisme excepcional que va tenir al voltant de la data, que aviat serà mítica, 14-D. La sensació de triomf, l'eufòria que l'èxit d'aquell dia va provocar entre els quadres sindicals —i entre l'esquerra fora del PSOE,... i entre molts que no eren d'esquerra però veien amb plaer com el PSOE es desgastava—, ha estat una sensació efímera. L'entusiasme i el capital d'adhesions i de solidaritat que es

va acumular al desembre, es va malgastar, probablement, en la llarguíssima i tediosa discussió-regateig, en el curs de la qual mig país se'n va oblidar per avorriment, i l'altre mig es va perdre en el ball dels milers de milions. El resultat d'aquella frustrada negociació no va ser exactament un triomf dels sindicats: el saldo final de la gran jornada de desembre ha estat ben pobre. Passat això, ni poden presentar com a conquesta unes «mesures socials» concertades entre el govern i l'oposició de dreta (molt inferiors, quantitativament, a allò que el govern mateix havia arribat a oferir als sindicats), ni poden renovar la pressió del carrer: el 14-D és, per molt de temps, irrepètible.

I aquesta realitat no canviarà ni amb la multiplicació de vagues de primavera —especialment aquelles que més distorsió i molèsties públiques poden causar, amb un mínim de treballadors implicats—, ni amb l'anunciada convocatòria conjunta pel Primer de Maig. La realitat és que les vagues no han anat acompanyades de cap mobilització efectiva, ni de cap moviment visible de solidaritat. Han estat vagues clàssiques, estratègiques i puntuals. L'entusiasme s'ha esvaït. Les

ganes d'exir al carrer, sembla que també. I si la convocatòria del Primer de Maig es fa sota el lema «*Porque ya está bien*», no és segur que aquest eslògan de situació insostenible i extrema siga percebut com a realista per gran part dels mateixos treballadors: ¿vol dir que *de veritat* estan ara pitjor que mai?, ¿vol dir que el conjunt dels assalariats i similars es troben *precisament ara* en una situació més insuportable que cap altre any passat, de tal manera que «ja està bé», que no es pot tolerar més? No està clar si l'eslògan triat respon a una anàlisi realista de la situació —comparativament amb anys anteriors— o si respon a una *rabieta*. És perfectament lògic, en tot cas, que la UGT s'haja negat a convidar el PSOE a una celebració positivament anti-PSOE. Com el mateix Redondo ha dit, hauria estat «*de chiste*».

Efectivament, hauria estat una presència xocant. Perquè davant de l'actitud frontalment reivindicativa d'uns sindicats que posen en qüestió globalment la política econòmica i «social» del govern, el PSOE no manifesta cap propòsit de canviar aquesta política. Una política implacablement neoliberal, i que deixa per més endavant —no se sap per quan— les dimensions equilibradores, redistribuïdores i socials del projecte socialdemòcrata. Ara

com ara, l'objectiu és estrictament el creixement econòmic, i els èxits es mesuren en termes d'increment del Producte Interior Brut, d'inversions productives i de competitivitat. Si l'economia continua creixent uns altres deu anys al ritme actual, això serà, en paraules de l'oracle Benegas, «la més gran revolució dels darrers dos-cents anys». Si això s'aconsegueix, doncs, no cal preocupar-se de res més: els beneficis «revolucionaris» arribaran per ells mateixos. Els treballadors, i els sindicats que tan demagògicament els representen, no hauran de fer altra cosa que esperar el miracle: quan el pastís serà prou gran, tots podran menjar-lo a gust. Mentrestant, com no es cansa d'insistir el president González, cal ser «raonables». És a dir, acceptar que el govern té sempre raó.

És cert que el govern voldria tenir raó *amb* els sindicats, o contra els sindicats, no sembla que siga un gran problema. L'únic problema és la possibilitat de no guanyar unes eleccions. I de passada, si no les guanyen, ja tenen el culpable preparat.

La pena és que, si d'aquell 14 de desembre se'n podia traure alguna lliçó, ha estat ben poc aprofitada, ni pels uns ni pels altres. □